

Linnan rauhallisen tunnelman takaa sitä ympäröivä vehreä luonto.

Maaseudun rauhaa ja ratsastusta Irlannissa

29.8.2024 0.00

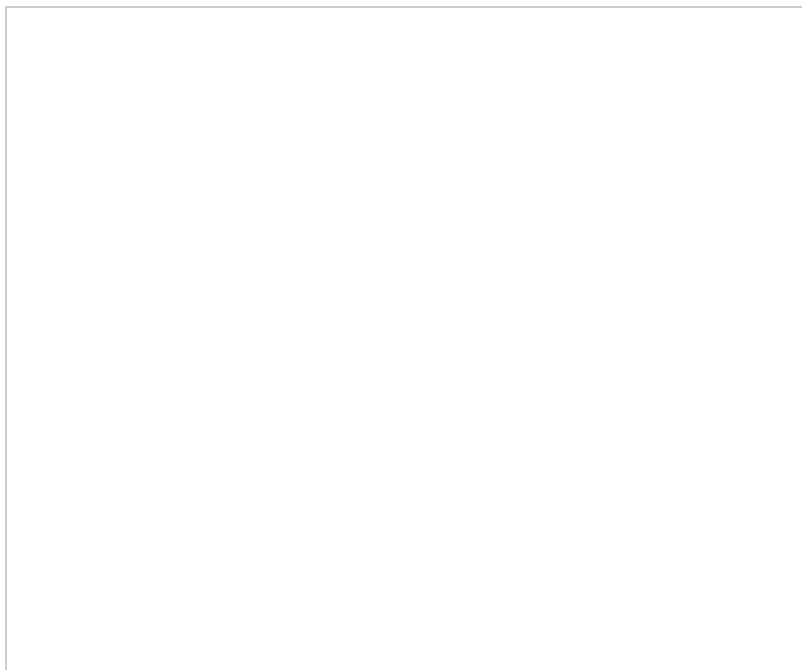
Castle Leslie Irlannissa kunnioittaa historiaansa ja yhdistää niin luonnon rauhan, rakkauden ruokaan kuin suvun vuosisatoja kestäneen intohimon hevosiin.

Auton ikkunasta avautuva sateinen maisema vastaa Irlannin maaseudusta saamaani mielikuvaa. Taivas on harmaa, mutta ympäröivä luonto hehkuu vihreän eri sävyissä. Monaghanin maakuntaan kuuluvan Glaslough'n kylän vihreillä nummilla ja niityillä laiduntavat leppoisan näköiset lehmät ja pörröiset lampaat. Siellä täällä kukkuloiden kupeessa on pittoreskejä omakotitaloja. Monta pientä kylää on jäänyt taakse ja lopulta taksi kaartaa kapealle tielle, jonka ylle vanhat puut muodostavat kehyksen. Tällä tiellä voi kuvitella korskuvien hevosten vetämien vaunujen kyydinneen linnan asukkaita ja heidän vieraitaan tyylikkäisiin asuihin pukeutuneina.

Tien päässä kohoavat muurit. Takana on melkein kahden tunnin matka Dublinin lentokentältä ja taksin ajettua rautaportista sisään, on päämäärä, Castle Leslie, saavutettu.

Linnaan vievän tien oikealla laidalla pilkistää linnan kirkko, joka kohoaa synkkää kauneutta uhkuen vanhojen puiden keskeltä.

Itse päärakennus kohoaa järven rannalla, hevoslaitumien läheisyydessä. Linnan historia alkaa 1660-luvulta, mistä lähtien tilaa on asuttanut Leslien suku. Ympäriällä avautuu 400 hehtaaria peltoja ja kauneinta irlantilaista metsää. Heti ensi silmäyksellä on helppo ymmärtää, miksi muun muassa **Paul McCartney** ja **Heather Mills** valitsivat sen häidensä juhlapaikaksi.

Ulkona on vielä kirkas päivä, mutta linnassa ja vastaanotossa avautuu toinen maailma. Hämärässä hallissa aika on pysähtynyt. Vihreään, skottiruutuiseen asuun pukeutunut nuori nainen ottaa vastaan ystävällisesti ja pääsen pohjakerroksen huoneeseeni. Aikaa ei kuitenkaan ole viivyttelyyn, sillä viikonlopun ensimmäinen ratsastustunti on pian alkamassa. Talli on muutamien minuuttien kävelymatkan päässä pääarakennuksesta. Edellisenä päivänä tehtyä varaustani ei löydy, mutta irlantilainen ystävällisyys nostaa päätään, tallitytöt järjestävät minulle hevosen ja yksi heistä lähtee oppaakseni iltapäivän ratsastukselle. Samoilemme metsissä, jostakin kahahtaa fasaani lentoon ja eteemme hyppää viisi pientä kaurista, osa vielä valkopilkullisia. Hevoset eivät välitä äänistä, vaan retki sujuu rauhallisesti ja illan hämärtäessä palaamme tallille.

Maalaislinnassa hevoset kuuluvat elämään. Siksi voin siirtyä ratsastusasussani aikaiselle illalliselle The Lodgeen. Ravintolaa ja pubia mainostetaan vieraille ja kylän asukkaille rentona kohtaamispaikkana. Tuona iltana paikka huutaa tyhjyyttään. Valitsen tyhjästä pöydistä yhden ja tilaan listalta päivän keiton, joka on tomaattikeittoa. Keitto on kuitenkin maukasta ja sen kanssa tarjottu tumma leipä mitä herkullisinta. Lasillinen kuivaa valkoviiniä ja jälkiruoka on omenasta sekä villimarjoista tehty crumble tekevät yksinkertaisesta illallisestani varsin nautittavan. Illan hämäryys on vaihtunut yön tummuuteen.

Rakennusten ääriviivat piirtyvät pimeää taivasta vasten ja tuuli humisee puiden latvoissa pimeyden muuttaessa linnan aavemaiseksi.

Vieraita varten on 16 persoonallisesti sisustettua huonetta, jotka yhtä lukuun ottamatta, ovat osa Leslien sukuun kuuluneiden historiaa. Useimmat huoneet on myös nimetty entisten asukkaiden mukaan.

Huoneeni oversa lukee Aggie's room. Riisuessani ratsastussaappaita tarkastelin punasävyistä sisustusta ja huomasin, ettei huoneessa ollut suihkua. Mutta katossänkyä vastapäätä on tehty kylpysyvennys, joka muistuttaa teatteria. Takaseinälle on maalattu teatterikatua esittävä maalaus ja syvennyksen eteen on ripustettu punaiset, paksut samettiverhot, jotka muodostavat avattuina esiripun tälle erikoiselle kylpykompleksille. Mikäpä siinä, ovathan ihmiset selvinnet ilman suihkua ennenkin. Veden valuessa kylpyammeeseen katselen huoneen seinille maalattuja naisenkuvia, joiden yhdennäköisyys on huomattava seinillä olevien mustavalkoisten kuvien kanssa. Vaatekaappi on verhottu lipunmyyntitiskiksi ja kampauspöydän peiliä koristavat maskipöydistä tuttu valojen rivistö. Sisustus viittaa sen entiseen asukkaaseen. Huone on kuulunut Agnes Bernellelle, joka oli Desmond Leslien ensimmäinen vaimo. Agnes oli syntynyt saksalainen ja hän työskenteli salaisena agenttina, kabareetähtenä ja näyttelijänä. Naituaan pilottina toimineen Desmondin vuonna 1945 ja asetuttuaan asumaan Glaslough`n kylään, hän perusti Lodgeen Irlannin ensimmäisen diskon. Samalla hän myös suunnitteli couture-*virkk*ausmallistoja. Avioeron jälkeen Aggie muutti Dubliniin, jatkoi uraansa radion, teatterin ja kabareen parissa. Hän kuoli vuonna 1999 ja hänen hautajaisensa olivat rock n' roll -tapahtuma, jossa kuoro lauloi *Mac The Knife*. Kiehtova persoona, mietin huuhdellessani hiuksiani sinisen emalikkannun avulla.

Pimeyden laskeuduttua maalaukset ja varjot saavat uusia muotoja vilkkaan mielikuvituksen ansiosta. Onneksi en tiennyt vielä linnan kummituksista enkä **Normani Leslien** mukaan nimitystä huoneesta, jonka Englannin kummitusrikkaimmasta talosta, Brede Placesta, hankittu sänky vuodelta 1607, levitöi yhäkin siinä nukkuvia. Myöskään tieto, jonka mukaan vuonna 1914 ensimmäisessä maailmansodassa kuollut, Leslien haamu ilmestyi linnaan viikkoa ennen kuolemaansa, olisi parantanut uneni laatua. Huonosti nukutun yön jälkeen, aamu valkenee aurinkoisena.

Yön aikana luodut painajaismaiset mielikuvat linnan kummituksista on pyyhkäisty pois.

On aika sonnustautua ratsastusvaatteisiin ja lähteä haukkaamaan raitista ilmaa. Ison salin kautta pääsee linnan takapihalle. Edessä aukeaa maisema järvelle, jonka pintaan piirtyy vastakkaisen rannan puiden

Castle Lesliessä on hyvä olla niin ihmisten kuin hevosten.

Aggie, linnan entinen asukas oli kaunis vakooja ja kulttuuripersoona.

peilikuvat. Laskeudun pientä sorapolkua rantaan. Paikan hiljaisuus ja kauneus valtaavat mielen ja sielun. Raikkaassa aamuilmassa ajatukset rauhoittuvat ja mieli rentoutuu. Linnan vieressä olevilla laiturilla myös hevoset heräilevät uuteen päivään.

Hiljaisen aamukävelyn jälkeen on aika siirtyä linnan ruokasaliin, jossa tarjoillaan aamiaisen lisäksi myös iltapäivätee ja illallinen. Aamiaisella tunnelma on rauhallinen. Salin seinät on maalattu tumman vihreiksi ja niitä koristavat vanhat muotokuvat. Vanhemmat pariskunnat lukevat aamun lehtiä, nuoremmat vieraat syövät aamiaistaan hartaan hiljaisuuden vallitessa. Istuudun pöytään, jonka edessä olevista ikkunoista avautuu mitä ihastuttavin näkymä järvelle. Aamuauringon säteet leikkivät kilpaa luonnon sävyjen kanssa. Aamiaiseen kuuluu pieni buffet, jossa on erilaisia mehuja, hilloja, tuoreita croisantteja, paikan päällä leivottua leipää, paikallista juustoa, leikkeleitä, hedelmiä ja jukurttia. Jo tällä tarjonnalla voisi aloittaa päivän. Tarjoilija tuo kuitenkin menun, jolta voi valita lämpimän aamiaisen. Tuoretta kahvia valkoisesta posliinikupista maistelllessani päädyn valitsemaan listalta Castle Leslien Eggs Benedict -annoksen, jonka hollandaise-kastike on maustettu tryffelillä. Annos on täydellinen. Tuoreiden raaka-aineiden ja taidokkaan valmistuksen loistava näyte.

Aamiainen sulatellaan maastoesteiden parissa. Ratsastajia on lisäksi kaksi ja ohjaaja vie meidät nummille, joille esteet on rakennettu. Hevoset laukkaavat innoissaan korvat hörössä ja haluavat hypätä. Ensimmäisten esteiden ylittäminen jännittää, sillä maa on liukasta ja mutaista. Adrenaliinin saa virtaamaan myös tietoisuus siitä, että este ei taivu, vaan hevonen ja ratsastaja kaatuvat, jos jotakin odottamatonta sattuu. Kaksi tuntia hurahtaa kuin siivillä. Onnellsuus on tunteista päällimmäisenä.

Iltapäivällä on vielä maastoratsastusta. Ryhmä on isompi ja on aikaa rupatella muiden ratsastajien kanssa.

Kahden tunnin maastolenkiltä ei puuttunut vauhtia eikä kauniita maisemia.

Sen jälkeen päätämme lähteä lasilliselle irlantilaisen Sarahin ja Johnin sekä kanadalaisen Lynin kanssa. Terassille paistaa aurinko vielä iltapäivällä, joka vierähtää uusien tuttavien kanssa yhteisestä rakkaasta harrastuksesta jutellessa. Jälleen kerran mieleen palaavat yksin matkustamisen hyvät puolet; saada tutustua uusiin ihmisiin, jakaa kokemuksia ja elämän tarinoita. Ennen illalliselle valmistautumista käyn katsomassa uusien tuttavieni huoneet. Lynin huoneon entinen Governess Room, joka on toiminut lastenkaitsijoiden ja opettajien huoneena. Myöhemmin Sir John säilytti siellä pöllöjään ja lemmikkihanheaan, joka epäonnistuneen lentoharjoituksen aikana putosi 20 metriä pihamaalle menettäen henkensä. Huone on nykyasussaan viehättävä vaaleine kukkatapetteineen, valkoisine tyylihuonekaluineen sekä avotakkoineen. Sarah ja John ovat majoittuneet viereiseen huoneeseen, josta on näkymä ympäröivään puistoon ja järvelle. Sisustuksen pääväri on vaaleansininen, joka yhdessä harmaavalkoruutuisten verhojen ja valkoisten sisustustekstiilien kanssa luo romanttisen tunnelman. Huoneeseen kuuluu oma kylpysiipi, jossa iso kuparinen kylpyamme kutsuu viettämään yhteisiä hetkiä rakkaan kanssa.

Ennen illallista istahdan Lynin kanssa pikkumustaan pukeutuneena linnan suuren salin upottavalle sohvalle nauttimaan aperitiiviä. Avotakassa sohvaryhmän vieressä palaa tuli. Seiniä ja tasoja koristavat Leslien suvun mustavalkokuvat. Isojen ikkunoiden alla istuu taskuliinalla somistettuun tummaan pukuun pukeutunut, omissa maailmoissaan kirjaa lukeva Sir John Leslie. Hän on 90-vuotias ja huhun mukaan rakastaa edelleen diskoja sekä boom boom -musiikkia. Yksi vierashuoneista on nimetty hänen mukaansa ja sinne on ripustettu diskopallo, joka muistuttaa Sir Johnin läpi elämän kestävästä intohimosta. Samppanjalasillisten jälkeen on aika siirtyä illalliselle, jossa vaihtoehtoina on kaksi menukokonaisuutta. Joko 75 euron, kahdeksan ruokalajia sisältävä maistelumenu tai kolmen ruokalajin menu hintaan 65 euroa. Sali alkaa täytyä illalliselle pukeutuneista vieraista, naiset mekoissaan ja miehet smart casualeissaan. Alkuruoaksi valitsen vuohenjuusto parfaitin, jonka lisänä on chutneya, basilikapestoa, balsamicoa sekä rucolaa. Kauniisti koottu annos on maittava sekä sopivan kokoinen alkuruoaksi. Kynttilänvalossa maistelen erinomaista pääruokaani; irlantilaista härän sisäfilettä, artisokkapyreetä Bordelaise ja Tarragon kastiketta. Jälkiruoaksi valitsen pieniä annoksia mustaherukasta; kakkua, moussea ja sorbeta. Lopuksi vielä kahvi ja petit fours.

Illallisen jälkeen on hyvä aika tutustua vasta uudistettuun paviljonkiin. Se on pitkänomainen freskoin koristeltu käytävä, jonka päädyssä on pari salia. Paviljonkia valaisevat kynttilät saavat aikaan aavemaisen tunnelman. Huoneessa jätän kuitenkin yöpöydän valon yöksi päälle, kaiken varalta. Sunnuntaiaamu valkenee aurinkoisena. Aamiaishuoneessa on enemmän asiakkaita kuin edellisenä päivänä, mutta tunnelma on silti hartaan arvokas. Päätän kokeilla linnan keittiön buttermilk pancakes, jotka osoittautuvat erinomaiseksi valinnaksi. Ne ovat viedä kielen mennessään.

Nilkutan talleille saappaiden kilpaillessa kestävyyydessä jalkojeni kanssa. Jalat ja reidet huutavat ratsastussaappaissa. Uudet saappaat eivät sittenkään olleet hyvä idea ratsastusmaratonille, vaikka ne hyvältä näyttävätkin. Hevoset kurkkivat karsinoistaan. Osa luimistelee, osa ottaa aamun ensimmäiset ratsastajat vastaan uteliain katsein, korvat höröllään. Minut ohjataan ison, kiltin jättiläisen, Jaffan karsinan luo. Punaruskea hevonen katselee korkeuksista maailmaa ja minua rauhallisin silmin. Kivutessani sen selkään, toivon todellakin pysyväni siellä. Putoaminen yli 180 senttimetrin korkeudesta ei tunnu houkuttelevalta. Tänä aamuna mukana ovat Sarah ja John sekä Lyn. Oppaamme on eri kuin edellisenä päivänä. Katsottuaan kerran hyppytaimamme, alkaa todellinen maastoratsastus. Jonossa kiidämme rivakkaa laukkaa ja ylitämme esteet jonossa. Ylä- ja alamäet menevät siinä missä tasamaakin. Käsittämätön onnen tunne saa valtaansa jokaisen ylitetyn esteen jälkeen. Nummilla otamme kiitolaukkakilpailun ja isoaskeleinen Jaffani saa kiinni ensimmäisenä matkaan lähteneet hevoset ja saavutamme huipun ensimmäisinä. Hevoset saavat vetää henkeä ja ylitämme rauhallisesti niittyjä, joilla laiduntaa sonneja. Eläimet tarkastelevat toisiaan lyhyen, mutta kunnoittavan välimatkan päästä.

Suuntaamme järven rannalle, jossa hevoset ohjataan veteen. Saappaat hipovat järven pintaa. Hevosten annetaan nauttia hetki veden viileydestä, mutta pian on aika nostaa laukka ja kiittää ylös piennarta takaisin metsätielle, jossa hypätään viimeiset esteet. Vaatteet ovat märät ja kurassa, mutta sillä ei ole merkitystä. Hetki ratsailla Irlannin nummilla on yksi elämän hienoista hetkistä, joilla ei ole hintaa. Palattuamme talleille, on aika kiirehtiä vaihtamaan vaatteet ja lähteä kohti Dublinia. Taksin jättäessä linnan taakseen, tunnen haikeutta. Viikonloppu tuntuu menneen kuin siivillä. Hyvää ruokaa, ihastuttava ympäristö, uskottoman hienoja hetkiä hevosen selässä. Sisimmässäni palaa halu palata takaisin ja kokea sama esteetikon, kulinaristin ja ratsastajan unelmaviikonloppu uudelleen.

IRLANTI FAKTAT:

Valtiomuoto: tasavalta

Pääkaupunki: Dublin

Pinta-ala: 70 285 km²

Asukasluku: noin 4,2 milj.

Kieli: iri ja englanti

Valuutta: euro

Uskonto: katolilaisuus, protestanttisuus

Ilmasto: sateista kautta vuoden, kesät viileitä ja talvet leutoja

Aikaero Suomeen: - 2 tuntia

County Monaghan: pinta-ala noin 1294 km², Ulsterin läänissä

CASTLE LESLIE FAKTAT:

Sijainti: matkaa Dublinista noin 145 kilometriä ja Belfastista noin 110 kilometriä

Saapuminen: omatoimisesti autolla tai taksilla. Castle Leslien järjestämä Range Rover -kuljetus maksaa Dublinista 160 euroa ja Belfastista 140 euroa suuntansa.

Yöpyminen: Hotellina toimivassa linnassa, The Lodgessa, Old Stable Mew'ssa tai Village Cottagessa.

Aktiviteetteja: kokkikoulu, kylpylä, kalastusta ja ratsastusta
Ratsastusfasiliiteetit: Tallissa on tilaa 56 hevoselle ja yli 4000 hehtaarin yksityistilalla on yli 33 kilometriä ratsastusreittejä sekä maneesi.

www.castleleslie.com

Kommentti

Monien vuosien ajan haaveeni oli ollut päästä viettämään viikonloppu irlantilaisen linnan mailla. Kokea maan kuuluisa vehreys, historia sekä yhdistää siihen maastoratsastus. Vihdoin ja viimeinen,

Linnan jokainen vierashuone on sisustettu persoonallisesti.

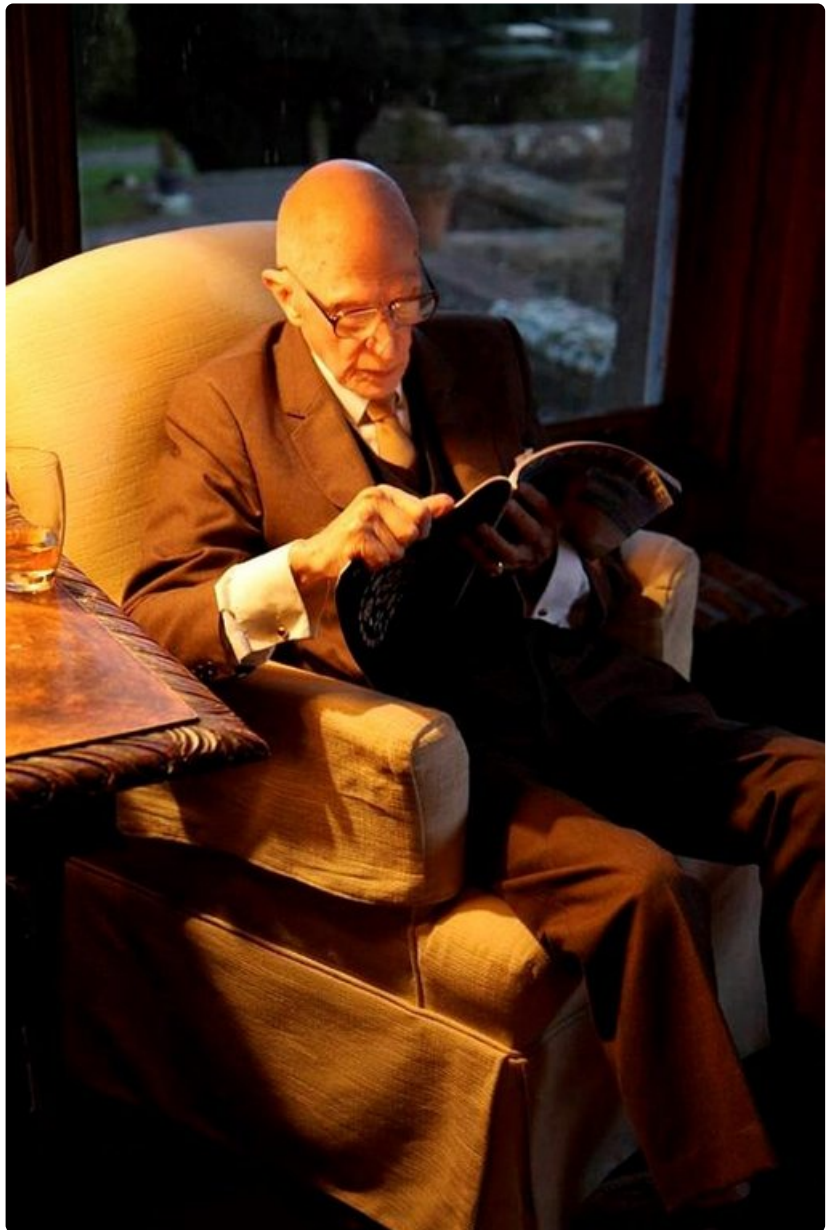
Ratsastus linnan mailla on ratsastajan unelmien täyttymys.

vuosien unelmoinnin jälkeen, tein unelmistani totta. Ja se kannatti. Matkalla yhdistyivät niin kaupunkilaisen kaipaama rauha luonnon helmassa, herkkusuun kulinaristinen makumatka sekä hevoshullun unelmien ratsastusmahdollisuudet. Tämän kaiken kruunasi irlantilaisten ystävällisyys. Kotiin palasin jalat rakoilla, mutta äärimmäisen onnellisena. Tämä matka säilyy aina kauniina muistoissani.

Teksti ja kuvat: RIIKKA-MARIA PÖLLÄ

Leslien suku pitää yllä vuosisataista intohimoaan hevosiin.

Sir John rakastaa edelleen ”boom boom” musiikkia.